Ох, коли б хто знав, як тяжко
Так на світі жити,
Як мені тепер прийшлося,
Бозна-що й робити.
Полюбив я дівчиноньку,
І мене дівчина.
"Дуже люблю", — побожилась,
Да лиха година,
Що я такий безталанний
На світ уродився:
І сам бідний, і з бідною
Вірно полюбився!
Що ж тепер мені осталось:
Плакать да нудиться
Або вештатись по світу
Да вік не жениться.
Не розлюблю я ніколи,
Гріх на душі буде,
Сам я себе покараю —
Не бог і не люди.
Бо не люди мене звели,
Щоб я став кохати;
Серце з серцем зчепилося,
Трудно розірвати.
Так я про себе гадаю,
Що вік не забуду;
Поки серце б'ється в грудях,
Поки жив я буду,
Не покину тебе, серце,
Дівчинонька мила;
Розлучить мене з тобою
Тільки що могила.